Quelle: http://manuscripta.at/?ID=36451
Copyright: Melk, Benediktinerstift

sacrab ⁊ q̃sq̃ cõtinentes ubiq̃ dissi
patos ⁊ m his alios tormẽtis defeci
se. alios gladio interemptos esse:
alios in captiuitate pditi animi
⁊ corporea integritate ac fide malo
more ⁊ duro hostibus deseruire:
hymnos dei ⁊ laudes ecclys depulse
edificia ecclar quã plurimis locis
igniby ⁊ cremata sollemnia que de
debent de ppys locis desisse sacrificia.
sacramẽta diuina uel ñ queri. ul' que
renti qui tradat ñ facile reperiri.
Inipsis montiũ siluis cauinis petra
rũ ⁊ spelunci ⁊ fugientes. uel ad q̃sq̃
munciones alios fuisse expug
nato ⁊ mtcepto. alios necessarys
uta sustentaculis enudatos atq̃ pri
uatos ut fame contabesceret. ipsoq̃
ecclar ꝓpositos ⁊ clericos qui forte
dei beneficio uel eos ñ incurrer' ul'
incurrente' euaserunt. reb' omib'
spoliatos atq̃ nudatos. egentissimo
mendicare: nec eis oibus ad omia
quibus fulciendi essent subuenire
posse. uix tres supstites ex inuinabi
lib' ecclys. hoc est carthagineñsem ip
pomiensẽ ⁊ cretensem. que di bnfici
o ex ise ñ st: ⁊ eaq̃ p manet ciuita
tes. ⁊ diuino ⁊ humano fulte psidi
o. licet post ei' obitũ urbis ippomien
sis incolis destituta ab hostib' fuit
⁊ cremata: sed mt' hec mala se euãdã
sapienti' sententia ꝓsolabat dicens
Non enim erit magns magnũ puta
dum. qõ cadunt ligna ⁊ lapides. ⁊
moriunt mortales. Nec enim omia
ille ut erat alta sapiens quotidie u
bertim plangebat. ad creuitq̃ me
rorib' ⁊ lamentaciomb' ei? ut eciã
ad hut in suo statu ꝓsistentẽ. ad eã
dem yppomiensiũ regionũ ciuitatẽ.
ab hisdem hostib' ueniret obsidẽdã.
qm̃ in ei' erat tunc defensione come
quidã cõstitut' bonifaci? cũ gothorũ
federatoq̃ ex exercitu. qm̃ urbem ferm
e xiiii mensib' ꝛclusam obsederunt.
Nam ⁊ litus illi marinũ inclusio
ne abstulerunt. quo eciã ipsi no' de
uicino cũ alys mis coepis ꝓfugam?
metdeq̃ omi ei' obsidioms tempe
fuim? unde nobiscũ sepissime con
loquebatur. ⁊ dei tremenda iudicia p
oculis nris posita ꝓsidẽbam' dicente'
iust' es dne ⁊ rectũ tuũ iudiciũ. pit
q̃ dolentes gemente' ⁊ flentes. ora
bam' miserciorũ patrẽ ⁊ dm̃n oĩs
ꝓsolacioms. ut in eadẽ nos tribulaci
one sublenare dignaret. ~~aut fratrum~~
~~ei uideret suos seruos~~. ⁊ forte puemt
ut una cũ eadẽ ad mensam ꝓstituti. ⁊
inde fabulante' nobis dicet. Nouit'
me hoc tempe nre calamitati' id deũ
rogare: ut aut hanc ciuitatẽ ab hosti
bus circũdatã liberare dignaret. a'
si aliud ei uideret suos seruos ad per
ferendã suã uoluntatẽ fortes faceret.
aut certe ut sese de hoc sclo accipet.
Que ille dicens nosq̃ instruens de
inceps cũ eadẽ ⁊ nobis ⁊ nris omib'
⁊ ipsis qui in eadẽ ciuitate fuerant.
a summo deo similiẽ petebam? ecce
tercio illi' obsidioms ñ se decubuit
febrib? ⁊ illa ultima exercebat egri
tudine. Hec suũ sane dns famulũ
sue pcis fructu fruiduuit. Ilã ⁊ sibi
ipsi ⁊ eidem ciuitati qõ lacrimosiẽ
de poposcit prabus in tẽpore ipetrauit.
Noui quoq̃ eundẽ ⁊ pbrm ⁊ epm.
p q̃busdã energumins piacentibus
ut oraret rogatũ. eũq̃ in orone lac